

[Aksel Møller.]

som den højtærede statsminister dengang som ordfører for sit parti opstillede, må en pludselig omvendelse have fundet sted. Det er dog vist ikke troligt, når man kender det radikale venstre. Jeg går ud fra, at den højtærede statsministers spørgsmål derfor stadig står som en hindring for et regerings-samarbejde mellem de to partier. Eller har den højtærede statsminister på sin side tænkt sig at kunne opgive denne betingelse for til gengæld at have sine livreddere med sig i båden fremfor at skulle sætte sin lid til, at de nok når ud til ham, når søerne slår ind?

På baggrund af den interesse, som der er i befolkningen i disse dage for, hvad der skal ske med regeringen, når folketinget tager på ferie, er det vel ønskeligt, at der — for at bruge den højtærede statsministers ord — „af hensyn til landets interesser“ skabes klarhed.

Den, der ser på regeringen som lederen af landets indenrigspolitik, kan formentlig tage det temmelig overlegent, om det radikale venstre sidder i den eller er udenfor. Det har denne folketingssamling vist til overflod. Men den, som også tillægger regeringens sammensætning og parlamentariske vilkår udenrigspolitisk betydning, må nødvendigvis drage meget alvorlige konsekvenser af en eventuel radikal deltagelse i en dansk regering. Enten vi har den nuværende socialdemokratiske regering eller den forrige liberale, er udenrigspolitikken principielt den samme, byggende på Atlantpagten og alle de aftaler og kontraktlige forpligtelser, som er indgået under denne pagts organisation.

Det radikale venstre har bestandig bekæmpet denne udenrigspolitik, og venstre og det konservative folkeparti, som har villet bidrage til, at denne vigtige side af dansk politik kunne løftes op over partiskellene, har på deres side måttet påtage sig den opgave at være garant for denne politik, uanset om de var i opposition eller ej. Jeg kan derfor sige, at for det konser-

vative folkepartis vedkommende vil vort syn på vore forpligtelsers omfang skifte karakter, hvis det radikale venstre også formelt skal have hånden på roret.

I vore øjne vil et sådant regeringssamarbejde betyde en lammelse af dansk udenrigspolitik og fremkalde en højst uheldig tvivl om landets forsvarspolitik. Der er derfor god grund til at tvivle på, at der kommer et regeringssamarbejde mellem socialdemokratiet og det radikale venstre.

Hvad der er det mest overraskende i situationen, er, at den højtærede statsminister overhovedet kan nøjes med den slags. Han må nøjes med forvisningen om, at det radikale venstre vil opretholde hans ministerium som støtteparti. Det var denne forvisning, den højtærede statsminister lagde for dagen, da han den 14. marts i år (folketingstidende sp. 2937) sagde, at vi først ville få valg om et par år eller måske endda først ved valgperiodens udløb. I al den tid føler han sig overbevist om at det radikale venstre i de indenrigspolitiske spørgsmål vil være nødt til at støtte regeringen og nødt til at hjælpe den igennem alle de vanskeligheder, som måtte opstå. Ja, selvom valutastituationen skulle blive forværret og de ved det radikale venstres hjælp gennemførte foranstaltninger vise sig utilstrækkelige, tror han ikke på, at det vil være muligt for det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og hans parti at frigøre sig for medansvar for den førte valutapolitik og derfor heller ikke muligt for det radikale parti at undrage regeringen sin støtte.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede statsminister her vurderer ret. Det er også min opfattelse, at det radikale venstre i den grad har forpligtet sig overfor den førte valutapolitik, at partiet ikke har anden mulighed end at indfri den højtærede statsministers forventning om, at valget er skubbet ud til en fjern fremtid. Men det betyder naturligvis noget for den politik, der skal føres forinden, for foretager man en sammenligning af stillingen ved begyndelsen af dette folketingsår med den,